

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๑/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๙/๒๕๖๕

วันที่ ๓๐ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายยุทธนา ศรีตะบุตร ผู้ร้อง
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายยุทธนา ศรีตะบุตร (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายยุทธนา ศรีตะบุตร (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า เมื่อปี ๒๕๕๒ ขณะที่ตนดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคายทำสัญญาจ้างโครงการขุดลอกห้วยวังแสง อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ต่อมาสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน โดยสำนักงานตรวจสอบพิเศษภาค ๖ ตรวจสอบพบว่า ผู้ร้องเป็นหัวหน้าหน่วยงานเจ้าของโครงการเบิกเงินจ่ายเงินค่าจ้าง ทั้งที่ผู้รับจ้างยังไม่ได้ทำงานตามสัญญาจ้าง ทำให้ทางราชการเสียหาย ส่งเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน ในระหว่างการดำเนินการดังกล่าว หัวหน้าคณะกรรมการ ความสงบแห่งชาติมีคำสั่งให้ผู้ร้องระงับการปฏิบัติราชการชั่วคราวเนื่องจากอยู่ระหว่างการถูกตรวจสอบ ของสำนักงาน ป.ป.ช. ที่มีมูลกรณีกล่าวหาเกี่ยวข้องกับการทุจริตหรือประพฤติมิชอบ ซึ่งคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ผู้ถูกร้อง) มีมติไม่รับเรื่องกล่าวหาไว้ไต่สวนข้อเท็จจริง พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีผู้ร้อง และภายหลังจากนายกรัฐมนตรีมีคำสั่ง

ให้ผู้ร้องกลับไปดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ตามเดิมเนื่องจากหน่วยงานต้นสังกัดตรวจสอบข้อเท็จจริง และให้ยุติเรื่องแล้ว

ต่อมาเมื่อปี ๒๕๖๒ ผู้ถูกร้องตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวอีกครั้ง ผลการไต่สวนพบว่า ข้อกล่าวหาที่มีต่อผู้ร้องไม่มีมูล แต่เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ผู้ถูกร้อง กลับมีมติขี้มุลความผิดผู้ร้องฐานเป็นเจ้าของพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจ ในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาลหรือเจ้าของทรัพย์สินนั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ และ พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๗๗ ผู้ร้องเห็นว่าการขี้มุลความผิด ดังกล่าวเกิดขึ้นภายหลังจากที่หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติวินิจฉัยให้ยุติเรื่องและเป็นที่สุด และนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับไปดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่แล้ว เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๗ รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๒๗๙ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๖

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากการกระทำของผู้ถูกร้องเป็นการทำตามหน้าที่และอำนาจที่กฎหมายกำหนด ผู้ร้องมิใช่ ผู้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงที่จะเป็นผู้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๗ วรรคสอง

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) คำวินิจฉัยของผู้ถูกร้องที่ขี้มุลความผิดผู้ร้อง ตามรายงานและสำนวนการไต่สวน คดีหมายเลขดำที่ ๔๐ - ๑ - ๒๑๓/๒๕๖๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๘๑๖ - ๑ - ๕๐/๒๕๖๔ ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๗ รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๒๗๙ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๖

(๒) ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องที่ชี้มูลความผิดผู้ร้อง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ อันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๒) รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าตนถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพจากการที่ผู้ถูกร้องมีมติชี้มูลความผิดทางอาญาและทางวินัยผู้ร้องตามรายงานและสำนวนการไต่สวน คดีหมายเลขดำที่ ๔๐ - ๑ - ๒๑๓/๒๕๖๑ และคดีหมายเลขแดงที่ ๘๑๖ - ๑ - ๕๐/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ เนื่องจากผู้ถูกร้องดำเนินการไต่สวนภายหลังจากที่

- ๔ -

หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติวินิจฉัยให้ยุติเรื่องและเป็นที่สุด เป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงหักล้าง คำวินิจฉัยของหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๗ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๒๗๙ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๖ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดิน แจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่าการกระทำของผู้ถูกร้องเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย หากมีผลกระทบ ต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ผู้ร้องสามารถใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมต่อศาลอื่นได้ เป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๕ -

(คำสั่งที่ ๑๑/๒๕๖๕)

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

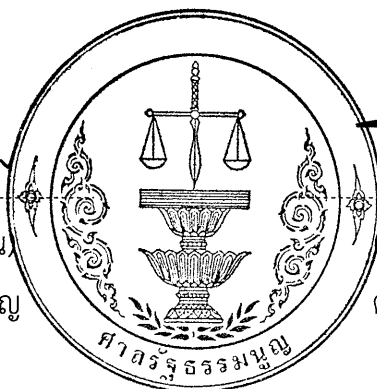
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนพดล เทพพิทักษ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ